

Haagerkonventionen. Maa jeg her sige, at jeg finder det uheldigt, at vi skulle vedtage en dansk Traktat med Indhold af en Beskaffenhed som dette, jeg her giver Eksempler paa.

Saa kommer jeg til Artikel 4 — Artikel 3 har jeg ikke noget at bemærke til —, og der staar, at man er enig om, at Artikel 1 ikke skal være anvendelig paa Tvistigheder, der maatte opstaa mellem en Undersaat af en af Parterne og den anden kontraherende Stat Der staar paa Dansk „Undersaat“, men paa Fransk staar der „ressortissant“. Det betyder ikke Undersaat. Undersaat hedder „sujet“, men „ressortissant“ betyder en, der staar under en bestemt Jurisdiktions Ressort. Og denne Forskel har nogen Betydning. Lad os nemlig tænke os det Tilfælde, at der var en dansk Konsul i Brasilien, som havde et Mellemværende med Brasilien, saa at sige, paa Danmarks Vegne, saa kan en saadan dansk Konsul meget vel tænkes ikke at være dansk Undersaat. Jeg har set i Hof- og Statskalenderen, at der er en Del Folk, der er danske Konsuler i Brasilien, det er ikke saa faa, men det er vel ikke alle, der ere danske Undersaatter, der er i alt Fald nogle, hvis fremmede Navne synes mig at gøre det tvivlsomt, om de ere danske Undersaatter. Denne Bestemmelse gælder altsaa ikke saadanne, fordi de ikke ere Undersaatter i Danmark; men den franske Tekst har, som sagt, Ordet „ressortissant“, som betyder, at man er undergoven den anden Parts Jurisdiktion, og det er noget helt andet.

Nu kan man jo sige, at disse Indvendinger, jeg har fremsat, ikke betyde stort, og det vil jo være sandt, hvis man overhovedet mener, at denne Traktat i det hele ikke betyder meget, men hvis man gaar ud fra, at den betyder noget baade nu og i Fremtiden, saa maa man anse det for højt uheldigt, at vi billige en dansk Tekst for en Voldgiftstraktat, som ikke svarer til den franske Tekst, som delvis har uheldige Udtryk, og som delvis staar i direkte Strid med den franske Tekst. Jeg vil derfor tillade mig at spørge, for det første: Hvad forlanges der, for at denne særlige Overenskomst skal være gyldig i Brasilien? Forlanges der ikke, at den skal vedtages af dette Lands Parlament? Men

er det ikke ogsaa rigtigt, at her i Danmark forlanges ikke en saadan Vedtagelse? Kan Ministeriet ikke udfærdige den efter egen Magtfuldkommenhed med Kongens Tilsladelse? Og for det andet spørger jeg: Hvad vil det sige, at Parterne ere komne overens om en venligsindet Regering? Jeg vil afvente den højtærede Ministers Svar, før jeg udtaler mig videre.

Udenrigsministeren (*Ahlefeldt-Larvig*): Af de Bemærkninger, den ærede Landstingsmand fremsatte, skal jeg først berøre Spørgsmaalet om Ordet „Voldgifts-antagelse“. Vi have i Udenrigsministeriet spekuleret paa, om vi kunde faa forandret dette Ord, fordi der fra forskellig Side — for Resten nærmest i Folketinget — har været en hel Del Misfornøjelse dermed, ligesom nu den ærede Landstingsmand ikke finder, at det er noget særlig kønt dansk Ord. Vi ere saa gaede over til det andet Ord: Voldgiftsaftaler. Naar vi have taget det, er det vel nærmest, fordi det anvendes i den norske Traktat og for saa vidt altsaa har nogen Hjemmel. Jeg vil ikke sige, at jeg i og for sig er særlig begejstret for det, saa hvis vi kunne naa til et endnu kønnere Ord, vilde jeg ikke have noget derimod. Men jeg vil sige, at jeg synes heller ikke, at Ordet Særaftaler lyder absolut sproglig kønt, men det er muligt, at det har nogen Fordel, og jeg skal lade Sagen undersøge.

I Almindelighed maa jeg sige, at selvfølgelig vilde vi fra Udenrigsministeriets Side ogsaa have ønsket, hvis det var muligt, at faa denne Voldgiftstraktat ganske uden nogen som helst Undtagelser, eller Indskrænkninger, men naar man staar overfor et fremmed Land, er det ikke altid muligt at faa gennemført absolut, hvad man selv vil. Specielt med Hensyn til dette Punkt om den automatiske Udførelse af hele Ordningen, saaledes at Voldgiftsdomstolen selv kan fastsætte det meget omtalte Kompromissum, skal jeg bemærke, at det er noget temmelig nyt. Vi have faaet det indført i 4 forskellige Traktater, nemlig med Frankrig, Italien, Portugal og Norge, men ingen af de andre findes det. Imidlertid stillede Sagen sig saaledes, da vi forhandlede med Brasilien, at Brasilien, som jeg før omtalte, fra Begyndelsen kun vilde